

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204219
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118204219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: Y. I., W.. X.X.XXXX, F. T., L. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie a prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 100 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Strany n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 19.4.2018 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nárok odôvodnila tým, že v predchádzajúcom súdnom spore 8C/51/2016 bola ako spotrebiteľka úspešná, keď súd rozhodol o tom, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, pričom citovala časť odôvodnenia príslušného rozhodnutia. Výšku primeraného finančného zadostučinenia nezdôvodnila, poukázala len na sankčnú a relutárnu funkciu tohto inštitútu.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil pre nesplnenie zákonných podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Toto ustanovenie vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal spotrebiteľ a na základe ktorého bol prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. V konaní navyše nebolo preukázané, že by konaním žalovaným došlo k spôsobeniu ujmy v neprospech žalobcu, keďže predchádzajúcim rozsudkom bola možnosť ďalšieho výkonu zrážok zastavená a to aj vo vzťahu k legitímnemu nároku na zvyšok istiny úveru. Poukázal tiež na výrazný časový odstup k uplatneniu tohto nároku, ktorý má byť satisfakciou za porušenie spotrebiteľských práv a preto požiadavku na finančné zadostučinenie by mal spotrebiteľ uplatniť v bezprostrednej časovej následnosti po vydaní rozhodnutia.

3. Na vyjadrenie žalovaného žalobkyňa nereagovala replikou.

4. Žalovaný sa nedostavil na pojednávanie konané dňa 26.9.2018, aj keď predvolanie mu bolo doručené riadne a včas, ale keďže svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, boli splnené procesné podmienky na uskutočnenie pojednávania s poukazom na § 180 CSP.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, písomným vyjadrením žalovaného, spisom tohto súdu 8C/51/2016 a zistil tento skutkový stav:

6. Právoplatným rozsudkom tohto súdu č.k. 8C/51/2016-52 z 30.8.2017 na základe žaloby žalobkyne súd zaviazal žalovaného zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa XX.X.XXXX uzavretej k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.1.2013 medzi stranami. V rozsudku sa konštatuje, že ide o spotrebiteľský vzťah. Súd posúdil predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a dospel tiež k záveru o jej neplatnosti pre nedostatok vážnosti a určitosti vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke a výške zrážok. Konštatoval tiež neplatnosť dohody o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi vzhľadom na to, že päťnásobne prevyšovali priemernú úrokovú sadzbu bánk. V rozsudku sa konštatuje, že v úverovej zmluve, ktorú dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje, chýbala písomná dohoda o RPMN, teda náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 26.9.2017.

7. V rozsudku sa konštatuje aj to, že strany uzavreli dňa 25.1.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1140 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 splátkach po 61,08 Eur. Predpokladaná výška RPMN činila 70,01%, pričom dohodnutá bola aj odplata za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok vo výške 164,01 Eur.

8. V rovnaký deň strany uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy na zabezpečenie pohľadávky v zmysle vyššie uvedenej úverovej zmluvy, ktoré sú tvorené úverom vrátane prípadných revolvingov, príslušenstva úveru, prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami a nákladmi, ktoré spoločnosti vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávok.

9. Listom zo dňa 27.3.2013 žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy na základe spomínanej dohody.

10. V rámci tohto sporu žalobkyňa uviedla, že celkovo zaplatila z predmetnej úverovej zmluvy sumu 2.259,96 Eur. Uviedla, že zamestnávateľ jej vykonával zrážky zo mzdy a napriek tomu, že zaplatila cez 2.000 Eur žalovanému, asi trikrát dostala od neho sms a trikrát jej bolo telefonované s tým, že dlh nemá ešte vyplatený. Prežívala preto nervozitu, avšak zároveň potvrdila, že spomínané urgencyie zo strany žalovanému nemá čím preukázať. Uviedla aj to, že v minulosti brala viacero úverov, na ich počet si nepamätala, v súčasnosti spláca ešte úver z Poštovej banky, ktorý však nevedela konkretizovať. V čase uzavretia spomínanej úverovej zmluvy mala príjem 320 Eur mesačne, k tomu poberala aj vdovský dôchodok 220 Eur mesačne a nemala žiadnu vyživovaciu povinnosť. Tvrdila súdu, že žiadnu inú žalobu o primerané finančné zadostučinenie nepodala, aj keď súd zistil, že toto jej tvrdenia bolo nepravdivé, nakoľko na tunajší súd podala ešte ďalšie dve žaloby o primerané finančné zadostučinenie, pričom konania sú vedené pod sp. zn. 16Csp/172/2018 a 32Csp/185/2018.

11. Je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní úverovej zmluvy ako aj dohody o zrážkach zo mzdy mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých

spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

17. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis (viď. Občiansky zákonník I. autorov Štefček a spol., vydavateľstvo C.H.Beck str. 459). Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

18. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

19. Aj keď súd prvej inštancie zastáva názor, že keďže daný inštitút primeraného finančného zadostučinenia je satisfakciou pre spotrebiteľa má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To vyplýva aj z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadostučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie neplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie však s týmto názorom nesúhlasí a vo svojich viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenie jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore v pozícii taktiež žalobkyne úspešná voči žalovanému a to aj z dôvodu, že súd vyhodnotil spornú dohodu o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku. Súd totiž nesúhlasí s tým, že porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa musí byť konštatované vo výroku rozsudku, zo znenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. takáto požiadavka nevyplýva. Úplne irelevantný je aj žalovaným tvrdený časový aspekt, ten by mal význam len pri vnesení námietky premičania, čo však nebol tento prípad.

20. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadostučinenia tú určuje voľnou úvahou súd. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018 uviedol nasledovné: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky sa nemožno striktne držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá

jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

21. V tomto konkrétnom prípade súd vychádzal zo skutočnosti, že obe strany uzavreli samostatnú dohodu o zrážkach zo mzdy ako legitímny zabezpečovací právny inštitút a zároveň je potrebné konštatovať, že nie je pravdivé tvrdenie v pôvodnom rozsudku o tom, že by v dohode absentovala výška zrážok. Súd považuje za relevantné len posúdenie spornej dohody ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a nie záver o jej absolútnej neplatnosti podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, keďže, ako už súd uviedol, musí ísť o porušenie práva spotrebiteľa podľa osobitných noriem slúžiacim na ochranu jeho práv. Irelevantný je aj záver o bezúročnosti úveru, pretože ten súvisí s úverovou zmluvou a nie dohodou o zrážkach zo mzdy a to sa týka aj záveru o absolútnej neplatnosti dohody o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi.

22. V tomto prípade súd bral do úvahy to, že žalovaný neporušil závažným spôsobom práva žalobkyne ako spotrebiteľky, keďže uzavrel s ňou samostatnú dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá má stále svoje opodstatnenie v právnom poriadku Slovenskej republiky a to aj pri spotrebiteľských zmluvách, v súčasnosti už s určitými obmedzeniami, ktoré vyplývajú z § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., avšak toto ustanovenie je účinné až od 1.5.2014, teda v čase uzavretia spornej dohody ešte neplatilo. Zohľadnené bolo aj vyjadrenie žalobkyne, že v samostatnom konaní sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, teda zaplata sumy, ktorú mu uhradila nad istinu úveru. Do úvahy súd bral aj určitú ľahkomyselnosť jej správania, pokiaľ brala viaceré úvery a považuje za nespravodlivé, aby pri takomto ľahkovážnom prístupe k finančným záležitostiam zvlášť, keď jej sociálna situácia nebola neúnosná (mesačný príjem 540 Eur, žiadna vyživovacia povinnosť, bývanie spolu so zaopatrenými deťmi), aby sa neúmerne obohacovala na úkor žalovaného, či iných veriteľov. Súd totiž zistil, že žalobkyňa podala aj ďalšie dve žaloby o primerané finančné zadosťučinenie, aj keď súdu nevytvrdila pravdivo. Svoje tvrdenie o obťažovaní zo strany žalovaného či už smskami alebo telefonátmi nedokázala ničím preukázať. Po zohľadnení všetkých týchto skutočností súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur pre naplnenie funkcie satisfakcie pre spotrebiteľa a zároveň sankčnej funkcie pre žalovaného a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.

23. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Vo veci bol úspešnejší žalovaný, preto žalobkyňa nárok na náhradu trov konania nevznikol a úspešnejšiemu žalovanému súd tento nárok nepriznal s poukazom na § 257 CSP. Zohľadnil pritom pomery oboch strán, na jednej strane nebanková spoločnosť na druhej strane žalobkyňa ktorá je dôchodkyňou, ale aj okolnosti tohto prípadu, keďže nepochybne bolo preukázané, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky a výška finančného plnenia závisela len od voľnej úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.